

ОТКРОВЕНИЕ 21-22

ТЕЖЕСТТА НА СЛАВАТА

Прочит: Откровение 21-22

Славата е последната тема, с която завършва книгата Откровение. Търде често начина, по който християните описват небето навява единствено отегчение и досада. Кой би искал да седи цяла вечност на облаче и да свири на кирата? За щастие подобни популярни представи нямат нищо общо с историята, която разказват Стария и Новия завет. Ние не можем не само да опишем, а дори и да си представим какво ще бъде там:

Каквото око не е видяло и ухо не е чуло и на човешки ум не е идвало всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат.

Единственото, което днес можем да се опитаме да направим е да повдигнем малко край на завесата и да хвърлим един плах поглед отвъд.

Откр. 21:1-2 *И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали; и море нямаше вече. Видях и святия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си.*

Първото нещо, което виждаме е *ново небе и нова земя*. Това е една величествена картина. След това виждаме, че от новото небе на новата земя слиза новия Ерусалим. Но какво е новия Ерусалим? Някои ще кажат – то си го пише – това е град, който слиза от небето, град, който Бог е приготвил за тези, които са Негови, нашето вечно жилище, в което ще живеем вечно. Е, нека да прескочим на

ст. 9 *Тогава дойде един от седемте ангела, които бяха натоварени със седемте последни язви и държаха седемте чаши, и ми заговори: Ела, ще ти покажа невестата, жената на Агнеца.*

И аз искам да ви попитам – според Новия Завет коя е невестата на Агнето? Всички знаем, че това е църквата.

Но сега прочетете

Ст. 10 *И ме отведе чрез Духа на една голяма и висока планина и ми показва святия град, Йерусалим, който слизаше от небето, от Бога*

Сега според този текст новия Ерусалим, този град, който слиза е църквата. Ако вие сте разочаровани, че няма да ходите по тези златни улици и да виждате всички тези врати от бисери и стени от скъпоценни камъни то може да се утешите понеже Новия Завет описва вас по този начин. Но аз искам да отделим малко време и да се спрем по-подробно на това описание понеже то е първата от двете основни теми в Откровение 21-22.

Ст. 11 *Градът имаше божествена слава като светеше, както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал.*

Думата „свети” буквално означава „светещо тяло” или „светилник” – отново дума, която в Новия Завет често се използва за църквата. Този светилник свети като яспис – това е червен и прозрачен скъпоценен камък. Но по-важното е, че в Откр. 4 Бог е описан именно като яспис. И това, което сега Йоан казва е, че църквата свети като светилник с отразената светлина на на Божието величие.

В Стария Завет Израел получава заповед: *“Стани свети.”* После за църквата се казва, че е *“светило”* и че нашата светлина трябва *„да свети пред човеците”*. Но едва сега тази заповед се изпълнява в пълнота – вече не като заповед, а като благословение (защото всяка заповед, която Бог дава е и благословение в своята същност)

ст. 23 И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна да го осветява, защото Божията слава го осветяваше и неговото светило е Агнецът.

Ст. 12-14 Градът имаше голяма и висока стена с дванадесет порти и на портите дванадесет ангела, и написани над портите имена, които са имената на дванадесетте племена на израелтяните: откъм изток три порти, откъм север три порти, откъм юг три порти и откъм запад три порти. И градската стена имаше дванадесет основни камъка с дванадесет имена на тях, имената на дванадесетте апостоли на Агнеца. За 12 порти се казва, че са 12-те племена на израилтяните. Но това не са етнически евреи, а всички повярвали – това е църквата.

Дванадесетте крайъгълни камъка са апостолите на Агнето. Църквата е изградена върху благовесието на Христос.

Портите са разположени по 3 от всяка страна защото повярвалите в Христос идват от целия свят и от всеки народ.

ст. 15-17 И този, който говореше с мене, имаше за мярка златна тръстикова пръчка, за да измери града, портите и стената му. Градът беше квадратен, с дължина, равна на широчината му; и като измери града с тръстиковата пръчка, излезе дванадесет хиляди стадии. Дължината, широчината и височината му са еднакви. Измери и стената му, която излезе сто четиридесет и четири лакти; а това беше човешка мярка, употребена от ангела

Често, когато стигнем до тези стихове ние не знаем какво да правим с тях. Те ни изглеждат много тайнствени и неразбираеми. Защо Йоан обръща толкова внимание на формата, размерите и числата? Отговорът е, че с тях той казва много стига да можем да го разберем.

Първо апостолът ни дава размерите на града – 12 000 стадия = 1400 мили – едни огромни размери. Това е приблизително разстоянието от Ерусалим до Рим т.е. на цялата римска империя от север на юг. Макар и неясно за нас поради отдалечеността във времето първите читатели са разбирали много добре идеята на Йоан - в края на краищата небесния Ерусалим, а не римската империя владее света.

Но тук Йоан вплита и нещо още по-дълбоко – 12 000 стадия е дължината на града, който има формата на куб. Ако пресметнем сборната дължина на всичките страни на този куб (12 на брой) – се получава числото 144 000 – броят на подпечатаните от гл. 7. Тогава казахме, че това е (символичният) брой на избраните на църквата. Сега Йоан отново потвърждава това – и от този огромен брой не липсва никой, нито един.

Градът е описан като куб – дължината, ширината и височината му са еднакви. В цялата библия има само още две места, които са описани като кубове – светая светих в скинията в пустинята и пресвящото място в храма на Соломон. Когато изобразява целия град, църквата, като куб Йоан всъщност иска да каже, че църквата е пресвящото място.

Ст.22-23 *А храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнецът.*

Това ни връща обратно към началото на главата

Ст. 3 *И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях - техен Бог.*

Йоан представя Бога и църквата като неразривно свързани. Църквата е градът, Бог е храмът, църквата е пресвящото място, Бог е светлината, която прави църквата светилник.

Въпросът, който икам да ви задам днес е - имаме ли ние такова усещане за святост? Въпреки всички недостатъци, които сега носим ние сме очистени. Сега ние само копнеем за тази святост и свобода, но един ден тя ще бъде наша в действителност.

Ст. 4 и 7 *Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина. Който побеждава, ще наследи тези неща; Аз ще му бъда Бог и той ще Ми бъде син.*

Днес в живота ни има безброй неща, които ни наскърбяват – тогава ще изчезнат.

Това е велика тема и тя е развита по един изключително красив начин в Откр. 21-22. И все пак - както казахме в началото – това не е същността на славата, която ни очаква, това е само леко повдигане на завесата. И колкото, силен и красив и образен да е езика на Йоан той е само бледа сянка, едно несъвършено сравнение на това, което ни очаква в действителност.

Но последните глави на Откровение съдържат и още една важна тема - темата за новото творение. Предполагам, че както често прави, Откровение отново ще ни изненада.

Нека да започнем отново от ст. 1.

Ст. 1 *И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали;*

Какво означава преминали? Дали стария космос (небе и земя както се наричат в Библията) са унищожени и Бог създава нови? Ние четем нещо такова в

Евреи 1:10-12: В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце е небето; те ще изчезнат, а Ти пребъдваш. Да! Те всички ще остаряят като дреха и като наметало ще ги свиееш, и те ще бъдат изменени. Но Ти си същият и Твоите години няма да се свършат."

По-нататък апостол Петър използва много по-силни думи:

2 Петър 3:3-13 Днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд... А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се стопят, и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат. Прочее, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свето живееие и в благочестие, като очаквате идването на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи, и стихииите нажежени ще се разложат! А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда.

Когато четем тези стихове ние оставаме с впечатлението, че Бог ще унищожат сегашните небе и земя и на тяхно място ще създаде нещо напълно ново. Но тогава достигаем до едни други стихове, които преобръщат представата ни за това, което предстои да се случи. Те са намират в Римляни 8:19-23. Контекста на този пасаж съдържа едно обещание, че каквото и да се случи ние оставаме в ръката на Бога и нищо не може да ни отдели от Него. Нека да ги разгледаме малко по-подробно.

Ст. 19 Защото творението с усърдно очакване копнее да види откриването ни като Божи синове.

Текста започва на пръв поглед странно. Какво означава, че цялото творение очаква да види откриването ни като Божи синове? Ние знаем, че сега вече сме Божи синове, но все още не е станало явно за всички, че сме такива. Това ще стане когато Господ се върне и установи царството Си. Преди малко ние четохме точно за това в Откровение – Бог ще живее с хората, ще бъде техен Бог и те ще бъдат Негови деца. Но защо творението очаква този момент?

Ст. 20-21 Понеже творението беше подчинено на немощ не по своя воля, а чрез Този, Който го подчини, с надежда, че и самото творение ще се освободи от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца.

При грехопадението, казва Павел творението е било подчинено на немощ. Греха е донесъл страдание не само на човека, но и на всичко, което Бог е създал. Човек започва да се чувства изолиран и отделен от природата. Земята вече не му дава силата си, а ражда тръни и бодили. Сега цялото творение страда. Павел сравнява неговото страдание с нашето – ние сме получили едно обещание, но то все още не е изцяло изпълнено. Ние

очакваме с надежда, но в същото време докато чакаме ние често въздишаме, страдаме и постоянно казваме – кога по-скоро ще дойде това време? Същото, казва Павел, става и с цялото творение. Но каква е връзката? Ние имаме обещание и затова въздишаме с очакване. А то има ли такова обещание? Да, казва Павел –има. *Самото творение ще се освободи от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца.* Това не означава, че творението ще стане Божие дете, но че то ще почерпи от свободата или от освобождението и славата на Божиите деца. Нашето изкупление и прославяне ще донесе освобождение и слава на цялото творение.

Ст. 22-23 *Понеже знаем, че цялото творение в съвкупност стене и се мъчи досега. И не само то, но и ние, които имаме първите плодове на Духа, и самите ние въздишаме в себе си и очакваме осиновението си, т. е. изкупването на нашето тяло.*

Павел казва кога ще стане това – когато нашето тяло бъде прославено – при възкресението. Това събитие ще донесе цялостна промяна в целия космос, във всичко сътворено. Това ще донесе обновление на творението. Както грехопадението на човека е засегнало целия сътворен свят, така и пълнотата на изкуплението завършено чрез възкресението на тялото ще освободи творението от проклятието и ще му донесе свобода и слава.

Понякога ние мислим твърде дребно – целта на Бога е да спаси колкото се може повече хора и след това Той ще унищожи всичко останало. Не, Бог има много по-велик план. Той ще изкупи цялото творение. И ако четем внимателно библията от начало до край това не би трябвало да ни изненадва.

В самото начало на Битие творението е наречено “*твърде добро.*” Дори след грехопадението творението продължава да изявява величието на Бога. Пс. 19 – *Небесата разказват славата Божия и просторът известява делото на ръцетое Му...*

Вижте Римляни 1:19-20 *Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията;*

По-нататък виждаме как Бог продължава да се грижи за Своето творение – дава храна на животните, дава дъжд на земята, прави растенията да растат. Създателя не изоставя Своето творение. Това, което е било твърде добро няма да бъде изхвърлено и унищожено. То ще бъде изкупено и прославено. Да, Новия Завет (а и Стария) говори за ново небе и нова земя. Да, Петър казва, че земята и всичко, което се е вършило по нея ще бъде унищожено. Но това, което те искат да кажат е, че стария начин, по който света съществува, ще бъде унищожен и заменен с изцяло нов ред.

Една аналогия на това виждаме в начина, по който библията говори за нашите възкресени тела – те ще бъдат стари и въпреки това изцяло нови. И именно това е сравнението, което Павел дава в Римляни.

Но когато Бог обнови творението или когато доведе това ново творение, на какво ще прилича то? Най-простият отговор е, че това ще бъде едно връщане към съвършения ред, който то е имало при сътворението.

Битие 1:1 – *в началото Бог създаде небето и земята*

Откр. 21:1 – *видях ново небе и нова земя.* – И това ново (*kainos gae*) не означава втора, а от друг вид. Това е едно ново сътворение, иска да каже Йоан. Цялата земя ще се превърне в Едемска градина.

Нека да ви дам едно домашно задание: когато се приберете в къщи прочетете Откровение 21:1-5 и се опитайте да намерите приликите с Битие. Ще се изненадате колко паралели могат да се появят пред очите ви ако гледате внимателно – реката, дървото на живота, вдигнатото проклятие... – И това не е учението само на Новия Завет. Ако четем внимателно Стария тази тема за обновяването на цялото творение се появява отново и отново.

Исаия 55:10-13 *Защото както дъждът и снегът слизат от небето и не се връщат там, а поят земята и я правят да произраства и да напъхва, и тя дава семе на сеяча и хляб на гладния, така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми; няма да се върне при мене празно, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.*

В този текст ние виждаме Божието слово, което създава както при сътворението. Чуйте как продължава по-нататък:

Вместо драка ще израсте елха, вместо трън ще израсте мирта; и това ще бъде на Господа за име, за вечно знамение, което няма да се изличи.

Исаия казва, че идва момент, в който Бог ще преобърне грехопадението и отново ще върне творението в неговото първоначално състояние. Тръните и бодилите ще си отидат и на тяхно място ще дойде благословието.

Исаия 65:17-25 *Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум. Но вие се веселете и се радвайте винаги в онова, което създавам; защото, ето, създавам Йерусалим за радост и народа му - за веселие. Аз ще се радвам на Йерусалим и ще се веселя за народа Си, и няма да се чува вече в него глас на плач, нито глас на ридание. Там няма да има вече младенец, който да живее само няколко дни, нито старец, който да не е изпълнил дните си; защото, който умира стогодишен, ще се смята за млад, а грешник, ако умре стогодишен, ще бъде считан за проклет. Те ще построят къщи и ще живеят в тях; ще насадят лозя и ще ядат плода им Няма те да построят, а друг да живее там; няма те да насадят, а друг да яде; защото дните на Моя народ ще бъдат като дните на дърво и избраните Ми за дълго ще се наслаждават на делото на ръцете си. Няма да се трудят напразно, нито ще раждат деца за бедствие; защото те са род*

на благословените от Господа, също и потомството им. Преди да Ме призоват те, аз ще отговарям, и докато говорят те, аз ще слушам. Вълкът и агнето ще пасат заедно и лъвът ще яде слама като вола, и храна на змията ще бъде пръстта. Няма да повреждат, нито ще погубват в цялата Ми свята планина, казва Господ.

Пророкът отново използва образен език, за да опише идващото благословение – и той го описва точно като връщане на творението, в неговото първоначално състояние.

Джералд Менли Хопкинс, поет от 19 век, е написал една известна поема озаглавена „Божие величие“:

Светът е наситен с Божието величие

Той ще пламне с блясъка на разлюляна шпага.

Капка след капка се събира миротоюпречистено на Божията мощ.

Защо тогава хората не се покланят

Пред Неговия жезъл?

Поколения са крачели, крачели, крачели

И всичко е повехнало от сделки,

Размътено и окадено от мъчителния труд.

И носи човешки дим и човешка миризма.

Почвата е гола и кракът не я усеща,

Защото е обут.

Но въпреки всичко това природата не е изхабена.

Дълбоко в нещата живее най-нежната свежест.

И макар последните светлини

Да гаснат в черния запад,

Бликва утро над кафявия бряг на изток,

Защото Святия Дух видатя

Над приведения свят с топла гръд и светли криле.

Преди да завършим аз искам да разгледаме още една изненадваща тема, която се появява в последните глави на Откровение – къде ще живеят Божиите хора.

Често ние пеем хубави евангелски песни, които казват, че небето, а не земята е нашият дом – ние очакваме да бъдем взети от земята и заведени в небето където ни очаква вечното ни жилище. Но нека да се върнем (за трети път) на

Откровение 21:1-3 *И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали; Видях и святия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях - техен Бог.*

Ако внимателно се заслушаме в текста той може да преобърне нашите представи. Ние не четем, че в края на краищата, когато Христос се върне

ние ще отидем на небето. Той казва точно обратното – Божият град слиза от небето на земята и Бог слиза заедно с него, за да обитава на земята със Своите хора.

Твърде често в нашия ум се появява объркване понеже не разбираме добре какво Библията разбира под думите небе и земя. Това не са географски понятия. Небето е мястото където Бог царува, мястото където се изпълнява Неговата воля. Това е причината църквата вече 2000 години да се моли: *„Да бъде Твоята воля както на небето така и на земята.“* Когато Христос се върне това ще се случи. И когато това се случи, казва Йоан в Откровение, небето и земята ще се слеят в едно.

Нека да вярваме в това. Нека да го очакваме. И дано всички да бъдем намерени за достойни, за да участваме в тази радост.

Откр. 22:16,20 *Аз, Исус, изпратих ангела Си да ви засвидетелства това за църквите. Онзи, Който свидетелства за това, казва: Наистина идвам скоро. Амин! Ела, Господи Исусе!*